

bylo by lze v té všeobecnosti, jak to uvádí rozsudek nalézacího soudu, přisvědčiti jako k okolnosti, odůvodňující podmíněný odklad trestu jen tehdy, kdyby v něm bylo viděti upřímnou lítost obžalovaných, a tedy již před výkonem trestu jakési znamení, že sami o spáchaném zlu uvažovali a jeho špatnost seznali. Toho však v tomto případě nelze shledati. Doznání obžalovaných pozbývá na ceně již tím, že bylo vynuceno nalezením ukradených, pokud se týče na sebe převedených věcí, a chybí mu tedy právě zmíněný znak, svědčící o tom, že obžalovaní sami nahlédli špatnost činu. Jest to doznání rázu docela formálního, o čemž v mnohých případech svědčí i jeho znění, v rozsudku zjištěné, ba u některých obžalovaných nelze o doznání vůbec mluvit. Nelze proto pro povolení podmíněného odkladu trestu odvolávati se na bezcenné formální doznání obžalovaných, takže zbývá jen jejich zachovalost, která však nemá v osobnosti obžalovaných pevné opory, když prvá příležitost je svedla k činu tak závažnému, jenž ohrožuje veřejný pořádek v míře přímo nebezpečné. Jejich zachovalost a dobrý dojem, který učinili, ustupují do pozadí před zjištěním nalézacího soudu, že se u obžalovaných projevila touha po zisku a po vykořistění tísně druhého v jejich majetkový prospěch způsobem bezohledným. Ačkoliv šlo pouze o majetkový prospěch, který musí býti posledním důvodem, jenž je odvrací od zlého konání, neodolali mu při první příležitosti, spáchali čin, o jehož zavržitelnosti podle vlastní zkušenosti musili býti přesvědčeni. O nějaké jejich nouzi nemůže býti řeči, neboť nalézací soud neměl ani příčiny, by tuto okolnost považoval za polehčující. Uvedená kvalifikace trestného činu obžalovaných ukazuje právě opak mravní pevnosti povahy, předpokládané soudem nalézacím, totiž sesláblou mravní zodpovědnost obžalovaných a jejich neschopnost, sebe samy ovládati, nejsou-li k tomu nuceni veřejným opatřením. Nelze proto očekávati, že by již pohrůžka trestem na ně působila a je k polepšení přivedla, zejména jejich zvláště vyvinutou ziskuchtivost v dovolené mezi udržela, a dlužno proto naříditi výkon trestu. Poukazují-li někteří z obžalovaných na to, že šlo o trestný čin davu, jehož vlivu podléhali při spáchání trestného činu, jest jejich tvrzení již svrchu vyvráceno. Další jejich tvrzení, že trest nelze vykonati proto, že by jejich rodiny tím utrpěly, dále, že by i jinak je výkon trestu krutě postihl, nemohou přicházeti v úvahu, ježto se osobnosti obžalovaných nikterak nedotýkají a o polepšení obžalovaných nikterak nesvědčí. Také ta okolnost, že škoda byla nahrazena, neprospívá obžalovaným, ježto naprosto nelze jim přičítati za zásluhu, že ukradené věci byly vráceny, nýbrž stalo se tak náležitým provedením četnického šetření.

Čís. 358.

Hranice mezi zločinem podvodu dle § 199 d) tr. zák. a přestupkem dle § 320 f) tr. zák.

(Rozh. ze dne 3. února 1921, Kr I 781/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne

16. září 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle §§ 197 a 199 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 10, (věcně také 9 a) § 281 tr. ř. Vytýká dle čís. 5 § 281 tr. ř., že rozsudek jest nejasný a neúplný v tom, že nezjišťuje, že obžalovaná jednala v úmyslu, by pomocí sfalšovaného osvědčení se dostala přes hranice a tím přestoupila předpisy o pohraničním styku. Dále prý soud neuvádí důvodů pro úmysl, který obžalované přičítá. V prvním směru neuplatňuje stížnost neúplnosti a nejasnosti rozsudku, nýbrž nedostatek zjištění subjektivní stránky deliktu, tedy důvod čís. 9 a) § 281 tr. ř. Neprávem, neboť rozsudek zjišťuje, že obžalovaná, prokávavši se pohraničním kontrolním orgánům sfalšovaným osvědčením, chtěla nedovoleně překročit hranici, čímž je i řečeno, že chtěla přestoupiti předpisy o pohraničním styku a mařiti tak účel státního dozoru na hranicích, tedy překaziti opatření, která stát střežením hranic sleduje z důvodů vojenských, finančních, policejních, zásobovacích, zdravotních atd. Budiž zde podotknuto, že obžalované bylo odepřeno prodloužení pohraničního průkazu, poněvadž byla v podezření, že provozuje podloudnictví. Úmysl obžalované, stát takovým způsobem poškoditi, odůvodňuje rozsudek poukazem na to, že obžalovaná padělaný průkaz při pohraniční kontrole již předložila a tím dala na jevo, že chce překročit předpisy o přecházení hranic. Vytknutých vad zde není.

Dle čís. 10 § 281 tr. ř. uplatňuje stěžovatelka, že se v tomto případě může jednat pouze o přešupek § 320 f) tr. z., nikoliv o zločin podvodu dle §§ 197 a 199 d) tr. zák. Avšak hranice mezi oběma trestnými činy leží právě ve stránce subjektivní. Byla-li sfalšována veřejná listina v úmyslu, oklamati jí osobu třetí, a je-li zde možnost, způsobiti škodu, spadá čin pod § 199 d) tr. zák.; pouze tenkrát, není-li zde úmyslu způsobiti škodu, přichází v úvahu přešupek dle § 320 f) tr. zák. V tomto případě jest tento úmysl bezvadně zjištěn, pročež odsouzení pro zločin odpovídá zákonu.

Čís. 359.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Nález o odsouzení pro válečnou lichvu nutno uveřejniti i tehda, přiznán-li obžalovanému podmíněný odklad trestu. Rozsudek, jímž nenářízeno předepsané uveřejnění odsuzujícího nálezu, jest zmatečným dle čís. 11 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 3. února 1921, Kr I 801/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Chebu, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem dle § 11, čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., a doplnil výrok o trestu v ten rozum, že nařídil podle § 23 lichevního zákona, by rozsudek byl uveřejněn ve dvou časopisech.